

ΕΦΗ ΚΑΓΕΙΔΟΥ

Οι καρδιές θνυγίζουν
από το βάρος
της αγάπης και
μετατρέπουν
την ευχή...
σε κατάρα.

ΉΤΑΝ ΑΝΗΘΙΚΟΙ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ
ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΤΙΤΛΟΣ: Ήταν ανήθικοι
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έφρη Καγξίδου
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Έφρη Καγξίδου
Copyright © 2022 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-56-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Έφη Καγξίδου

ΗΤΑΝ ΑΝΗΘΙΚΟΙ

Εκδόσεις Έξιν

ΡΑΛΛΟΥ

Ο ήλιος πέρασε λαθραία από τα κλειστά παραθυρόφυλλα και μπήκε στο δωμάτιο της Ραλλούς, στάθηκε στα ματόκλαδά της και άρχισε να παίζει μαζί τους. Το κορίτσι έκανε μια προσπάθεια να τον διώξει με το χέρι της, ενοχλημένη από την ξαφνική εισβολή του. Μάταια. Ο ύπνος της χάθηκε.

Σηκώθηκε και άνοιξε το παράθυρο. Ο χώρος γέμιζε με φως, που έβαψε τους τοίχους με τα χρυσά του πινέλα, και τιτιβίσματα πουλιών, που ξεσήκωσαν μελωδικά την ψυχή της. Οι μυρωδιές της νοτισμένης από την πρωινή δροσιά γης, τη ζάλισαν και η θαλασσινή αύρα φούσκωσε τα πνευμόνια της.

Βγήκε στο μπαλκονάκι της. Μπροστά της απλωμένη μια πανέμορφη έκταση με οπωροφόρα δέντρα και ελιές. Μεγάλα περιποιημένα παρτέρια, φροντισμένα με μεράκι, γεμάτα με αναρριχόμενα γιασεμιά, τριανταφυλλιές, γαρυφαλλιές. Οι πλεξούδες της Αφροδίτης, αυτό το υπέροχο αγριολούλουδο της Κρήτης, με τα λευκά μικρά λουλουδάκια τους, σαν νιφάδες

χιονιού, βαλμένα στη σειρά, θύμιζαν πλεγμένα μαλλιά, ενώ τα Άστρα της θάλασσας, με τους κίτρινους ανθούς και τα γαλάζια πέταλα, γέμιζαν με όμορφες εικόνες τα μάτια. Τα μανουσάκια, με την έντονη χαρακτηριστική μυρωδιά τους, μαζί με άλλα είδη φυτών που ευδοκιμούν στο ευλογημένο νησί, κύκλωναν περιμετρικά το πέτρινο αρχοντικό του Σήφη Βακαλάκη, του πατέρα της Ραλλούς. Το θέαμα μοναδικό. Το κτήμα ονομαζόταν «Ανατολή», γιατί όπως πίστευε ο παππούς της, ο Νικόλας, ο ήλιος ξεπρόβαλε μέσα απ' τη δική τους γη κάθε πρωί και από εκεί ξεκινούσε το καθημερινό ταξίδι του. Ευλογούσε πρώτα κάθε γωνιά του και μετά τραβούσε για το χωριό, για να συνεχίσει το θεάρεστο έργο του.

Αυτόν τον επίγειο Παράδεισο ο Σήφης τον μοιραζόταν με τον μεγάλο του αδελφό, τον Μιχάλη, που ζούσε με την οικογένειά του στην άλλη άκρη του κτήματος, σε ένα σπίτι σχεδόν όμοιο με το δικό του. Οι δυο τους ήταν πολύ αγαπημένοι και αχώριστοι. Μαζί στις δουλειές, στον καφενέ, στις χαρές της ζωής και στις λύπες της.

Ο Σήφης ένωσε τη ζωή του πριν δέκα εννιά χρόνια με τον παιδικό του έρωτα, τη Θεανώ, φτωχό μα πανέμορφο κορίτσι, που ο πατέρας της, ο Γιώργης, εργαζόταν στα κτήματά τους, και παρά τις αντίθετες συμβουλές ορισμένων, δεν το μετάνιωσε ποτέ. Η Ραλλού ήταν το μοναχοπαίδι τους. Η Θεανώ είχε μια δύσκολη γέννα με πολλές επιπλοκές και ο γιατρός στο νοσοκομείο του Ηρακλείου όπου τη μετέφεραν, τους

ανακοίνωσε ότι δεν θα αποκτούσαν άλλο παιδί. Στην αρχή το πήραν βαριά, μα γρήγορα συνήλθαν, σεβάστηκαν την απόφαση του Θεού και αφοσιώθηκαν στη σωστή ανατροφή της μονάκριβης θυγατέρας τους.

Η δεκαεπτάχρονη Ραλλού ήταν μια κοπέλα πανέμορφη. Μελαχρινή, ψηλόλιγνη, ίδια με εκείνες τις αρχαίες θεές που υπήρχαν στις τοιχογραφίες και τα μουσεία του νησιού τους. Η κορμοστασιά της αγαλματένια. Τα χέρια και τα πόδια της λεπτά, μακριά, λες και χόρευαν όταν περπατούσε, ενώ ο λαιμός της, σαν άσπρος κύκνος, τα συνόδευε αρμονικά σε κάθε τους κίνηση. Μα εκείνα που μάγευαν ήταν τα μάτια της. Μεγάλα, σε σχήμα αμυγδάλου και στο χρώμα του ζεστού κάστανου βουτηγμένου σε θυμαρίσιο μέλι. Ταίριαζαν απόλυτα με τα καλοσχηματισμένα φρύδια της και τις πυκνές βλεφαρίδες της. Το βλέμμα της γλυκό και ζεστό, αιχμαλώτιζε όσους κοίταζε, ενώ ξεσήκωνε θύελλα στις καρδιές των παλικάριών του χωριού. Μα όποιος τα παρατηρούσε προσεχτικά, έβλεπε ότι μέσα τους καθρεφτιζόταν η ευγενική της ψυχή και η καλοσύνη της. Τα χείλη της κόκκινα, ζουμερά σαν κεράσια και χαμογελαστά. Τα μαλλιά της μαύρα, μακριά και πλούσια, έφταναν μέχρι τη μέση της πλάτης της. Συνήθως τα μάζευε με πολύχρωμα κοκαλάκια και κορδέλες στη βάση του λαιμού της, ενώ η μάνα της τα προτιμούσε πλεγμένα κοτσίδες.

Η Ραλλού σήμερα ξύπνησε με ένα περίεργο συναίσθημα. Σημαδιακή μέρα ξημέρωσε. Παραμονή του Άη-Γιάννη του Κλήδονα. Το χωριό τους, όπως κάθε χρό-

νο, γιόρταζε και ένα μεγάλο πανηγύρι στηνόταν στο χώρο μπροστά από το ναό, που ήταν κτισμένος στην άκρη του χωριού, κοντά στο δάσος. Δυο μέρες κρατούσαν οι εκδηλώσεις και οι επισκέπτες από τα γύρω μέρη κάθε φορά γινόντουσαν όλο και περισσότεροι. Οι κοπέλες έπαιρναν μέρος στο έθιμο του Κλήδονα την παραμονή αργά το απόγευμα, ενώ τα αγόρια άναβαν τρεις φωτιές το βράδυ στο χώρο έξω από την εκκλησία του πολιούχου τους. Τα καφενεία γεμάτα και οι λυράρηδες συνόδευαν με μαντινάδες αγάπης τις εκδηλώσεις στην πλατεία μπροστά από την εκκλησία. Τα κορίτσια όλη τη νύχτα παρακαλούσαν να ξημερώσει, γιατί ανήμερα της γιορτής άνοιγαν την υδροφόρο και εκεί πίστευαν ότι θα τους φανερωθεί το ριζικό τους. Ένα διήμερο γεμάτο με μουσική, μαντινάδες, ελπίδες, όνειρα, παιχνίδια αγάπης και καρδιάς.

Η Ραλλού είχε διπλή χαρά φέτος, γιατί δεν θα παρακολουθούσε από μακριά το πανηγύρι, αλλά θα συμμετείχε στα δρώμενα. Η Δάφνη, η αγαπημένη της ξαδέλφη, κόρη του θείου της του Μιχάλη, ήταν αυτή που την έπεισε.

«Έγινες δεκαεπτά, καιρός σου είναι. Εγώ εδώ και δυο χρόνια πάω στον Κλήδονα».

Ενθουσιάστηκε η Ραλλού, μα ζήτησε εκτός από τη γνώμη της μάνας της και τη γνώμη της θείας της, της Μαριάνθης, της αδελφής του πατέρα της, που ζούσε μαζί τους και τη λογάριαζε σαν δεύτερη μάνα της.

«Να πας, κοπελιά μου», της απάντησαν μ' ένα στόμα και οι δυο γυναίκες.

«Αύριο είναι η γιορτή της αγάπης, το πανηγύρι του έρωτα, μπορεί να δεις να συμβαίνουν παράξενα πράγματα», πρόσθεσε η θεία της με ύφος πονηρό, γεμάτο υπονοούμενα.

«Σαν τι πράγματα, θεία;» τη διέκοψε ανυπόμονη η Ραλλού, που την έτρωγε η περιέργεια.

«Δεν κατέω... Πολλά λένε... Όποιοι και να ρωτήσεις κάτι θα έχει να σου ανιστορήσει. Μια ιστορία δική του, μια ιστορία που άκουσε, για σημάδια... για μηνύματα... για όνειρα, για προφητείες...»

«Είναι αλήθεια, όμως, όσα λέγονται;»

«Αυτό δεν το γνωρίζω. Βέβαια, τα περισσότερα κορίτσια του χωριού, στον Κλήδονα βρήκαν το ταίρι τους, μα εγώ πιστεύω ότι τα πάντα είναι Θεού δουλειές. Καμιά φορά, όμως, μπορεί να είναι και παιχνίδια της μοίρας».

Τα μάτια της γυναίκας βούρκωσαν.

«Τι έχεις, θεία;» τη ρώτησε αναστατωμένη η Ραλλού και την αγκάλιασε.

«Συγκινήθηκα, κόρη μου. Θυμήθηκα τη νιότη μου», είπε και με το χέρι της έκανε μια κίνηση σαν να ήθελε να διώξει τις αναμνήσεις, που σαν καπνός μπήκαν στα μάτια της και τα έτσουζαν. «Με το καλό, μάθια μου, να πας. Εγώ θα προσεύχομαι η ευτυχία και η χαρά να σου ανοίξουν σήμερα το δρόμο της ζωής σου».

Η Θεανώ αγκάλιασε τη θυγατέρα της και συμπλήρωσε:

«Να έχεις και τη δική μου ευχή, κόρη μου καλή».

Και να που σήμερα έφτασε η μεγάλη μέρα. Η Ραλλού κοίταξε από το μπαλκονάκι της τη θάλασσα που έλαμπε καταγάλανη και την προσκαλούσε. Της χαμογέλασε με νόημα και άνοιξε διάλογο μαζί της.

«Σήμερα και αύριο έχω πολλά να κάνω. Μα δεν θα σε ξεχάσω, εσύ περιμένε με, θα έρθω να παίξω στην άμμο σου ξυπόλητη όπως κάθε μέρα. Να τελειώσουν τα πανηγύρια που περιμένω με τόση αγωνία και θα σου τα πω όλα. Σου το υπόσχομαι», ήταν σαν να της έλεγε.

Η θάλασσα έβρεχε την κάτω πλευρά του κτήματος, μα για να φτάσει κάποιος εκεί έπρεπε να κατέβει ένα μικρό κατηφορικό και απότομο δρομάκι. Η Ραλλού είχε μάθει πού να στηρίζει την κάθε πατημασιά της και πού να βρίσκει ασφαλή κρατήματα. Μόλις ο καιρός έστρωνε και ο ήλιος ζέσταινε την άμμο, επισκεπτόταν καθημερινά το καταφύγιό της. Έπαιζε με τα κύματα, έχτιζε κάστρα και παλάτια, μάζευε κοχύλια και κρυβόταν στις σπηλιές για να τρομάξει τη θεία της, όταν ερχόταν να την ψάξει. Οι δικοί της τη μάλωναν. Το μέρος ήταν ερημικό και αν πάθαινε κάτι, αν χτυπούσε, αν έπεφτε, ποιος θα τη βοηθούσε; Οι φωνές της δύσκολα θα έφταναν στο σπίτι, παρ' ότι δεν απείχε πολύ. Μα σήμερα το μυαλό της ήταν φευγάτο και σκεφτόταν μόνο το άγνωστο που την περίμενε και συγχρόνως την τρόμαζε τόσο πολύ.

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και μπήκε φουριόζα στην κουζίνα, όπου έπιναν τον καφέ τους η Θεατώ με τη Μαριάνθη.

«Καλημέρα! Μαμά, πεινάω. Γρήγορα, γιατί δεν ξέρω τι ώρα θα έρθει να με πάρει η Δάφνη. Πότε θα προλάβω να ετοιμαστώ;»

Οι δυο γυναίκες έβαλαν τα γέλια. Η Θεανώ τη μάλωσε τρυφερά.

«Ίντα λες, κοπελιά μου; Τι ονειρεύεσαι; Στη δύση του ήλιου θα πάτε».

Η Ραλλού δεν απάντησε και κάθισε στο τραπέζι σαν να μην την άκουσε.

«Πού είναι ο μπαμπάς μου;»

«Έφυγε με τον θείο σου τα χαράματα. Έχουν μια δουλειά. Θα γυρίσει νωρίς», απάντησε η Θεανώ και έσκυψε προς το μέρος της Μαριάνθης κρυφογελάοντας. «Μεγάλωσε το μωρό μας. Σε λίγο θ' αρχίσουν οι προξενήτρες να χτυπούν την πόρτα μας και ίντα θα κάνομε!»

«Ας έρθουν, Θεανώ μου, εμείς μόνο σε πρίγκιπα θα τη δώσουμε», απάντησε με καμάρι η Μαριάνθη.

Η Ραλλού κάθισε να φάει, μα καθώς έπινε το γάλα της, θυμήθηκε το φόρεμά της και κόντεψε να πνιγεί.

«Θεία μου, καλή μου θεία, το φουστάνι μου το τελείωσες;» ρώτησε με λαχτάρα.

«Ίντα να κάνω; Μπορούσα να κάνω και αλλιώς; Όλη νύχτα το δούλευα», της απάντησε η Μαριάνθη σαν να παραπονιόταν.

«Και πού είναι; Είναι έτοιμο;»

«Άμε απάνω στο δωμάτιό μου, είναι κρεμασμένο έξω από τη ντουλάπα μου. Θα το δεις, έγινε πανέμορφο».

Η Ραλλού πετάχτηκε από τη θέση της, έδωσε ένα σκαστό φιλί στη θεία της και ανέβηκε δυο-δυο τα σκαλιά για τον επάνω όροφο.

Ώσπου ν' ανοιγοκλείσουν οι δυο γυναίκες τα μάτια τους, την είδανε να κατεβαίνει ενθουσιασμένη μ' ένα αχνογάλανο φόρεμα, στολισμένο με δαντέλες. Είχε κοντά μανίκια, ανοιχτό ημικυκλικό ντεκολτέ και ήταν πολύ φαρδύ στα τελειώματα του κάτω μέρους. Το ακούμπησε στο στήθος της και άρχισε να στροβιλίζεται με χάρη, σαν να βρισκόταν σε αίθουσα χορού.

«Δεν είναι υπέροχο;» έλεγε τραγουδιστά. «Σ' ευχαριστώ, θεία μου! Σ' ευχαριστώ!»

Η Μαριάνθη την κοίταζε με καμάρι και χαμογελούσε ευχαριστημένη. Έβαλε όλο το μεράκι και την αγάπη της στο φόρεμα αυτό. Ζήτησε μάλιστα από τη Δάφνη, την άλλη της ανιψιά, να διαλέξει ένα ύφασμα της αρεσκείας της για να ετοιμάσει ένα και σε εκείνη. Δεν ήθελε να νομίζουν ότι ξεχώριζε τις ανιψιές της, τις αγαπούσε άλλωστε και τις δυο πολύ.

«Σήμερα, κόρη μου, όλοι εσένα θα κοιτούνε», είπε συγκινημένη η Θεανώ.

«Και χωρίς αυτό το φόρεμα, πάλι εκείνη θα κοιτούσαν. Να μου το θυμηθείς, φωτιές θ' ανάψει το βράδυ η κόρη μας», συμπλήρωσε χαμογελώντας η Μαριάνθη.

Η μέρα κύλησε αργά, με τη Ραλλού να κοιτάζει συνέχεια από το παράθυρο για να δει αν έρχεται η ξαδέλφη της. Ανακουφίστηκε, όταν την άκουσε το απόγευμα να φωνάζει από μακριά αν είναι έτοιμη. Την υποδέχτηκε με χαρά.

Η Δάφνη ήταν ένα κορίτσι όμορφο, γελαστό. Έμενε στην άλλη άκρη του κτήματος με τους γονείς της, τον Μιχάλη και την Αφεντούλα, και τους δυο αδελφούς της, τον Νικόλα και τον Παυλή. Κατέφτασε στο σπίτι τους φορώντας ένα λευκό σύνολο, με φούστα κλος για να μπορεί να πηδάει άνετα τις φωτιές. Έμοιαζε με τη Ραλλού, αλλά δεν συγκρινόταν μαζί της, γιατί η ξαδέλφη της ήταν ένα πλάσμα ξεχωριστό.

«Πού θα πάμε πρώτα;» ρώτησε ενθουσιασμένη η Ραλλού τη Δάφνη μόλις βγήκαν στη δημοσιά.

Εκείνη της χαμογέλασε τρυφερά και της είπε δήθεν αυστηρά:

«Ε, δεν θα με ζαλίσεις από τώρα! Περίμενε και θα τα δεις όλα με τη σειρά».

Ο τόπος που έμεναν ήταν ένα μεγάλο κεφαλοχώρι. Στην ανατολική του πλευρά βρεχόταν από τα κύματα του πελάγους και έπαιζε αδιάκοπα μαζί τους. Βαρκούλες πολύχρωμες και ένας μικρός μόλος συμπλήρωναν το θαλασσινό τοπίο. Στην κεντρική πλατεία δέσποζε ο μεγάλος ναός της Παναγίας της Προστάτιδας, σε βυζαντινό ρυθμό και με ψηλό καμπαναριό. Προς τα εκεί κατευθύνθηκαν τα κορίτσια. Από μακριά είδαν συγκεντρωμένους πολλούς νέους και νέες.

«Τι κάνουν εδώ; Γιατί σταμάτησαν;» απόρησε η Ραλλού.

«Περιμένουν να περάσουν οι κοπέλες με το αμίλητο νερό».

«Από πού το φέρνουν;» ρώτησε.

«Από την πηγή της αγάπης. Το νερό εκεί αναβλύ-

ζει ανάμεσα από δύο αιωνόβια πλατάνια που βρίσκονται στους πρόποδες του μικρού λόφου, έξω από το χωριό. Λέγεται, μάλιστα, ότι κάθε χρόνο τέτοια μέρα, την πηγή τη φυλάνε όλη τη νύχτα οι νεραίδες, για να μην τη μαγαρίσει κανείς. Είναι οι καλές κόρες του νερού, που αγαπάνε τους νέους και τις μαντικές διαδικασίες του Άη-Γιάννη του Κλήδονα. Όταν έρθουν οι κοπέλες και το παραλάβουν, εκείνες χάνονται και παραδίδουν τη σκυτάλη στις Μοίρες, που συνοδεύουν την πομπή και καθορίζουν το μέλλον. Αυτή η πηγή είναι από τα πολύ παλιά χρόνια, από τότε που υπήρχαν οι αρχαίοι θεοί, και το αμίλητο νερό το προστάτευε η θεά Κλήδονα».

Η Ραλλού άκουσε με ευχαρίστηση και ενθουσιασμό την ιστορία.

Σε λίγο, από τη στροφή φάνηκε η πομπή. Τρεις λυγρόκορμες κοπελιές, ντυμένες με τις παραδοσιακές κρητικές φορεσιές, περπατούσαν αργά, καμαρωτά. Η μία κρατούσε στον ώμο της τη στάμνα με το αμίλητο νερό. Δίπλα της οι άλλες έτοιμες να την ξεκουράσουν, αν χρειαζόταν. Τις συνόδευαν ένα τσούρμιο νέοι, με τις χαρακτηριστικές μπλε βράκες, τα άσπρα πουκάμισα και τα κόκκινα ζωνάρια, που πάνω τους άστραφταν τα κρητικά μαχαίρια με τις ασημοστόλιστες λαβές. Τα κεφάλια τους ήταν τυλιγμένα με ένα μαύρο σαρίκι από ολομέταξο ύφασμα, ενώ στα πόδια τους τα άσπρα στιβάνια συμπλήρωναν την εντυπωσιακή τους εμφάνιση.

Το νερό έπρεπε να παραδοθεί χωρίς να βγει από το στόμα τους ούτε μία λέξη.

Πίσω τους τα αγόρια προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τις κάνουν να μιλήσουν, ή έστω να γελάσουν, με πειράγματα, στιχάκια και μαντινάδες. Εκείνες, όμως, σοβαρές και αγέρωχες, τους αγνοούσαν, γιατί αν έκαναν το λάθος και απαντούσαν, έπρεπε να επιστρέψουν στην πηγή και να γεμίσουν τη στάμνα τους με καινούριο νερό. Συμπαραστάτες οι συγγενείς και οι συγχωριανοί τους, που ήταν παραταγμένοι καθ' όλο το μήκος της διαδρομής και τις παρότρυναν με μαντινάδες.

*«Κρητικοπούλα κοπελιά,
με το σταμνί στον ώμο
φέρε τ' αμίλητο νερό
και πρόσεχε στο δρόμο».*

«Πού θα πάμε τώρα;» ρώτησε ενθουσιασμένη η Ραλλού, μόλις πέρασε από μπροστά τους η εντυπωσιακή και θορυβώδης ομάδα των νέων.

«Στην αυλή της κυρα-Γιαννούλας».

«Και γιατί εκεί;»

«Γιατί η γυναίκα αυτή είναι ιδανική ριζικάρισσα», της εξήγησε η Δάφνη.

Μόλις άκουσε τη λέξη αυτή η Ραλλού, το βλέμμα της άστραψε. Ναι, είχε ακούσει να μιλάνε για εκείνη! Έλεγαν ότι μπορούσε με ευκολία να συνθέτει στιχάκια και μαντινάδες κατάλληλες για την κάθε περίπτωση που είχε να αντιμετωπίσει. Ήταν ζακουστή ποιητάρισσα. Έλεγαν ακόμη ότι είχε ταλέντο στην απαγγελία αστείων και σκωπτικών δίστιχων και τετράστιχων, τα οποία απευθύνονταν τόσο σ' αυτούς που έπαιρναν μέρος στα δρώμενα, όσο και σ' εκείνους που

στέκονταν έξω από την αυλή της και προσπαθούσαν να εμποδίσουν την τελετή. Κατάφερε και τους έβαζε όλους στη θέση τους χωρίς να θίγει κανένα.

«Τώρα κατάλαβα ποια είναι η κυρα-Γιαννούλα», είπε με ενθουσιασμό η Ραλλού. «Πόσο χαίρομαι που θα τη δω από κοντά!» συμπλήρωσε.

«Να ξέρεις ότι μπορεί να ακούσεις πολλά πειράγματα. Μην δώσεις σημασία. Σήμερα δεν υπάρχουν παρεξηγήσεις, όλοι έχουν το ακαταλόγιστο», τη συμβούλεψε η Δάφνη.

Ενώ βάδιζαν προς την αυλή της Γιαννούλας, τις πλησίασε η παρέα των νέων που ακολουθούσαν και συνόδευαν την πομπή. Ανάμεσά τους ξεχώριζε ένα παλικάρι, ο Λευτέρης, ο γιος του προέδρου της κοινότητας, του Θωμά Αλικάκη. Ψηλός, λυγερόκορμος, με την κλασική κρητική λεβεντιά και το χαρακτηριστικό μουστάκι. Πλησίασε τα κορίτσια και χαιρέτησε κοιτάζοντας επίμονα τη Ραλλού. Παρ' όλο που γνώριζε ποια είναι, ήταν σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά. Τόσο πολύ αλλαγμένη του φάνηκε και τόσο όμορφη.

«Βλέπω, Δάφνη, ότι εφέτος σε συνοδεύει η ξαδέλφη σου. Πώς και έτσι;» ρώτησε χωρίς να κρύβει το θαυμασμό του για το κορίτσι.

«Και τι σε νοιάζει εσένα;» του απάντησε η Δάφνη με ύφος αυστηρό. «Έγινε δεκαεφτά, καιρός της είναι. Πού ξέρεις, άλλωστε, μπορεί απόψε να φανεί το τυχερό της!»

Ο Λευτέρης τους έκοψε το δρόμο. Στάθηκε μπρο-

στά στην έκπληκτη κοπέλα και με ύφος προφητικό δήλωσε:

«Δεν χρειάζεται να πάτε». Και αμέσως μετά άρχισε να απαγγέλλει.

*«Απόψε να μην κοιμηθείς,
για τ' Αν-Γιαννιού τ' αστέρι,
θα στείλω τα χαράματα
μήνυμα να σου φέρει,
το πόσο θέλω να γενώ
παντοτινό σου ταίρι».*

Τα κορίτσια γέλασαν, μα εκείνος όχι. Εξακολουθούσε να κοιτάζει τη Ραλλού σαν να περίμενε κάτι, ένα σημάδι, μια απάντηση. Όμως, δεν εισέπραξε τίποτα!

«Ίντα 'ναι αυτά που λες, Λευτέρη;» τον μάλωσε η Δάφνη.

«Την αλήθεια λέω. Μην θυμώνεις. Πολλές φορές δεν χρειάζεται να ρωτήσει κάποιος τον Κλήδονα για το ριζικό του, γιατί αυτό μπορεί να βγει στο δρόμο του, να στέκεται μπροστά του. Αρκεί να θέλει να το δει και μετά να πάρει και να ζυγίσει σωστά τα μηνύματα μιας τέτοιας μέρας». Όσο έλεγε αυτά, τα μάτια του αναζητούσαν μια κίνηση της κοπέλας, ένα σημάδι. Όμως, και πάλι τίποτα.

ΗΤΑΝ ΑΝΗΘΙΚΟΙ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η μοίρα θα κρίνει ποιον θα συναντήσεις στη ζωή σου, το πού και το πότε... Και ποτέ δεν ξέρεις πόσο θα κρατήσει...

Η Ραλλού ξύπνησε με ένα περίεργο συναίσθημα. Ξημέρωνε σημαδίακή μέρα, παραμονή του Άη-Γιάννη του Κλήδονα. Το χωριό της γιόρταζε και σε λίγες ώρες θα ακούγονταν παντού μαντινάδες αγάπης, ενώ οι καρδιές των νέων θα γέμιζαν με ελπίδες και όνειρα. Εκείνη τη νύχτα θα συναντήσει τον Μάνο.

Ο έρωτάς τους ακολουθεί το δρόμο της φωτιάς, σε μια εποχή που η κοινωνία ήταν αυστηρή και η τιμή των κοριτσιών ήταν το πιο πολύτιμο πετράδι. Η Ραλλού θα αψηφήσει όλους τους αυστηρούς κανόνες και θα αφευθεί χωρίς ενοχές στον άντρα που αγάπησε πότερο και από τη ζωή της. Μα ο έρωτας που είχε κλέψει το νου και την καρδιά της δεν θα της επιτρέψει να δει τα σημάδια. Δεν είδε το μίσος που γεννήθηκε στα σωθικά της θείας της, όταν η κόρη της τής δήλωσε πως δεν ήθελε να ζει χωρίς τον Μάνο. Αψήφησε τις προφητείες της Λούνας, της γιάτρισσας, που την προειδοποίησε: «Φυλάξου, έρχεται καταιγίδα, η αγάπη θα φανεί, μα θα σε καταστρέψει!»

Μια ψυχή δοκιμάζεται με τον πιο σκληρό τρόπο. Η Ραλλού θα βρεθεί μέσα σε μια θύελλα γεμάτη δόλο και μυστήριο. Μυστικά και ψέματα θα ανατρέψουν ολόκληρη τη ζωή της. Η συμμαχία ανίερη.

Όμως, οι μοίρες της ζωής έχουν τους δικούς τους νόμους και παίρνουν τις δικές τους αποφάσεις, και όσοι αδίκησαν θα τιμωρηθούν, γιατί οι ένοχοι **ΗΤΑΝ ΑΝΗΘΙΚΟΙ.**

